

"GLAS NARODA"

(Slovenian Daily.)

Owned and published by the
SLOVENIAN PUBLISHING COMPANY
(a corporation.)

FRANK SAKSER, President.

LOUIS BENEDIK, Treasurer.

Place of Business of the corporation and addresses of above officers:
82 Cortlandt Street, Borough of Manhattan, New York City, N. Y.Za celo leto velja list za Ameriko in Za pol leta za mesto New York.. 2.00
Canada \$300 Za Evropo za vse leta 4.50
Za pol leta 1.50 Za Evropo za pol leta 2.55
Za celo leto za mesto New York.. 4.00 Za Evropo za četrt leta 1.70

"GLAS NARODA" izhaja vsak dan izvzemski nedelj in praznikov.

"GLAS NARODA"

("Voice of the People")

Issued every day except Sundays and Holidays.

Subscription yearly \$3.00.

Advertisement on agreement.

Dopisni brez podpisa in osebnosti se ne priobčujejo.

Denar naj se blagovno pošljati po — Money Order.

Pri spremembri kraja naročnikov prosimo, da se nam tudi prejme stvarilne naznani, da hitreje najdemo naslovnika.

Dopisni in pošljivati naredite ta naslov:

"GLAS NARODA"

82 Cortlandt St., New York City.
Telefon 4687 Cortlandt.AMERICAN ASSOCIATION
MEMBERSHIP LABEL
SLOVENIAN LANGUAGE LEAGUE

Tedenski pregled.

Upanje, ki je bilo za hip navdalo celo človeštvo, se je zopet razblinilo v nič.

Nemčija, zaveznički in slednjič tudi Amerika, so začeli agitacijo za stvar, katere so vsi najbolj potrebeni, začeli so se zavzemati za — mir.

Toda to je bila le iskra, ki se je sicer užgal v človeških srečih, pa je kmalu zatem ugasnila, ker ni bila dobro v kresam in ni imela niti prostora niti tvarine, da bi zanetila velik ogenj bratske ljubezni.

Nemeji so povedali svoje mnenje, Amerika istotako, in slednjič tudi zaveznički.

Oglasilo se je in utihnilo, zasvetilo je in je ugasnilo.

Čakanja smo že vajeni. Druge tolažbe ni kot še nekoliko čakati, hrepeneti in upati.

Pravijo, da je vojna v Evropi. Po našem mnenju ni prave vojne drugod kot v Rumuniji.

Po celi Evropi pa divjajo druge grozote, ki niso nič manjše in boljše od vojne.

Ljudstvo nima kruha, umira lakote, vsled raznih bolezni in vsled vsega drugega, kar spreminja vojno.

Na frontah vlada mir. Z ruskega bojišča ničesar nogava, s francoskega ničesar, z italijanskega ničesar.

Obre stranki pravita, da se pripravlja na odločilen udarec.

Vsega tega smo že vajeni. Spomladi so se izgovarali na jesen, jeseni na zimo, in zdaj pozimi na spomlad.

Tako bo šlo naprej, dokler ne bo nastopil konec sam od sebe.

Italjani počivajo na razvalinah mesta Gorice in ne morejo naprej. Nemeji so izprevideli, da jeklene pregraje pred Verdunom ne bodo mogli nikoli prodreti. Rusi so zadovoljni, da jim ne treba stvarjati svobodne Poljske.

Samo v Rumuniji se še bijejo. Bolgari, Nemeji in Turki so podobni mogočnemu valu, ki se je z neznansko močjo zagnal in uničil vse, kar je preplavil.

Mackensen je rekel, da ni zadnji cilj Nemcev — Bukařest. Morda se je zamislil v Odese, mogoče namerava priti Rusom za hrbet v Besarabiji.

Vse to bi bilo za Nemcev brez pomena in za Rusev brez vsake posebne škode.

Razen Amerike je Rusija edina država na svetu, ki spaja vzhod s zapadom. Ako nima na zapadu bodočnosti, se bo obrnila na vzhod.

Napačna je trditev, da so Dardanele za Rusijo življenskega pomena. Dobro bi bilo, če bi jih imela, toda ker jih ne bo imela, bo zanje tudi vse eno.

Malim narodom se ne godi posebno dobro.

Vsa grška armada in mornarica sta pod popolno zavezničko kontollo. Grški kralj je videl, da mu ne kaže drugega, in se je po dolgotrajnem obotavljanju uklonil.

Solnce, ki je sijalo Nemcem z vzhoda, je dobilo precejšnjo pego.

Mi Jugoslovani, ki smo toliko govorili o svobodi in takoj po nepotrebnem tratili drag papir, smo lahko srečni.

Ne samo zaveznički, borile za male narode, pač pa tudi Avstrija in Nemčija in drugi zaščitniki malih narodov, so nam obljudili svobodo. Zdaj je imamo toliko, da sploh ne vemo, kam bi znjo.

Kot je že pri nas navada, se homo začeli prepirati, katera svoboda je boljša in kdo nas namerava res osvoboditi.

Tako prepiranje je že stara stvar. Prešla nam je že v mesu in kri in brez njega ne moremo več živeti.

Naši "dobrotvorni" se nam smejejo...

Nemčija zadaja zavezničkom na morju udarec za udarem.

Sloviti nemški podmorski čolni so začeli delati na debelo in potope vse, kar srečajo.

Zaveznički so na suhem in na morju bolj oslabljeni kot sta oslabljeni Avstrija in Nemčija.

Postavlja se z denarjem, ugrizniti bi pa ničesar ne imeli, če bi jim ne stala Amerika na strani.

Z nami, ameriškimi Slovenci, Hrvati in Srbi je ponavadi.

Boljše vsekakor kot je bilo naprimer pred enim letom.

V boju za oslovsko senco se nam je precej skrhalo orodje, svobode smo se že tako preobjedli, da nam je ne servirajo vsak dan, ampak samo pri posebnih prilikah.

Napredka ni nobenega, nazadovanja pa tudi ne.

PHOTO CLIMEDIST, WASH. FROM UNDERWOOD & UNDERWOOD.

SUFRAGETKE PRED BELO HIŠO.

Pismo iz stare domovine.

Gor. Vreme, p. Vremski Britof,
19. oktobra 1916.

Draga teta!

... Kako se nam godi, ste go-to radovedni; skoraj ne vem, kaj pisati, najrajsi bi Vam povedala ustmeno. Nam se ravno ne godi slabo, ker tu na deželi imamo še precej živeža. Po mestih, saj veste, kako je, ker imajo vse razdeljeno po dekagramih. Tudi za sladkor in za take reči imamo razdeljeno. Če kakšen požeruh nima dosti, mu damo kmalu po glavi. Denarja nam ne primenjujete, kajti za rejenega prešiča se dobi čez tisoč kron in tako za vsako reč; kupovati pa ni treba ravno, ker se ne dobi. Za obuvajo smo si preskrbeli eoklje; to obuvajo je sedaj najbolj moderno. Tudi naše stanovanje se nam kaj dosti ne dopade, ker se bojimo, da se bo treba kmalu umakniti; sicer pa upamo, da bodoemo tu ostali.

Na našem bojišču je strašno, strašno; ne more se popisati. Vsak dan vozijo voz za vozom rdeče barve. Gromenje topov se sliši vedno; človek bi kar ušel, ker se cele tedne sliši samo volto gromenje in to že 16 mesecev. Sicer pa čast in hvala našim dobrinam, hrabrim vojakom! Ako bi ne bilo teh junakov, bi bil poletnar že davno tu, kakor si prizadeva.

Na našem bojišču je strašno, strašno; ne more se popisati. Vsak dan vozijo voz za vozom rdeče barve. Gromenje topov se sliši vedno; človek bi kar ušel, ker se cele tedne sliši samo volto gromenje in to že 16 mesecev. Sicer pa čast in hvala našim dobrinam, hrabrim vojakom! Ako bi ne bilo teh junakov, bi bil poletnar že davno tu, kakor si prizadeva.

Na našem bojišču je strašno, strašno; ne more se popisati. Vsak dan vozijo voz za vozom rdeče barve. Gromenje topov se sliši vedno; človek bi kar ušel, ker se cele tedne sliši samo volto gromenje in to že 16 mesecev. Sicer pa čast in hvala našim dobrinam, hrabrim vojakom! Ako bi ne bilo teh junakov, bi bil poletnar že davno tu, kakor si prizadeva.

Na našem bojišču je strašno, strašno; ne more se popisati. Vsak dan vozijo voz za vozom rdeče barve. Gromenje topov se sliši vedno; človek bi kar ušel, ker se cele tedne sliši samo volto gromenje in to že 16 mesecev. Sicer pa čast in hvala našim dobrinam, hrabrim vojakom! Ako bi ne bilo teh junakov, bi bil poletnar že davno tu, kakor si prizadeva.

Na našem bojišču je strašno, strašno; ne more se popisati. Vsak dan vozijo voz za vozom rdeče barve. Gromenje topov se sliši vedno; človek bi kar ušel, ker se cele tedne sliši samo volto gromenje in to že 16 mesecev. Sicer pa čast in hvala našim dobrinam, hrabrim vojakom! Ako bi ne bilo teh junakov, bi bil poletnar že davno tu, kakor si prizadeva.

Na našem bojišču je strašno, strašno; ne more se popisati. Vsak dan vozijo voz za vozom rdeče barve. Gromenje topov se sliši vedno; človek bi kar ušel, ker se cele tedne sliši samo volto gromenje in to že 16 mesecev. Sicer pa čast in hvala našim dobrinam, hrabrim vojakom! Ako bi ne bilo teh junakov, bi bil poletnar že davno tu, kakor si prizadeva.

Na našem bojišču je strašno, strašno; ne more se popisati. Vsak dan vozijo voz za vozom rdeče barve. Gromenje topov se sliši vedno; človek bi kar ušel, ker se cele tedne sliši samo volto gromenje in to že 16 mesecev. Sicer pa čast in hvala našim dobrinam, hrabrim vojakom! Ako bi ne bilo teh junakov, bi bil poletnar že davno tu, kakor si prizadeva.

Na našem bojišču je strašno, strašno; ne more se popisati. Vsak dan vozijo voz za vozom rdeče barve. Gromenje topov se sliši vedno; človek bi kar ušel, ker se cele tedne sliši samo volto gromenje in to že 16 mesecev. Sicer pa čast in hvala našim dobrinam, hrabrim vojakom! Ako bi ne bilo teh junakov, bi bil poletnar že davno tu, kakor si prizadeva.

Na našem bojišču je strašno, strašno; ne more se popisati. Vsak dan vozijo voz za vozom rdeče barve. Gromenje topov se sliši vedno; človek bi kar ušel, ker se cele tedne sliši samo volto gromenje in to že 16 mesecev. Sicer pa čast in hvala našim dobrinam, hrabrim vojakom! Ako bi ne bilo teh junakov, bi bil poletnar že davno tu, kakor si prizadeva.

Na našem bojišču je strašno, strašno; ne more se popisati. Vsak dan vozijo voz za vozom rdeče barve. Gromenje topov se sliši vedno; človek bi kar ušel, ker se cele tedne sliši samo volto gromenje in to že 16 mesecev. Sicer pa čast in hvala našim dobrinam, hrabrim vojakom! Ako bi ne bilo teh junakov, bi bil poletnar že davno tu, kakor si prizadeva.

Na našem bojišču je strašno, strašno; ne more se popisati. Vsak dan vozijo voz za vozom rdeče barve. Gromenje topov se sliši vedno; človek bi kar ušel, ker se cele tedne sliši samo volto gromenje in to že 16 mesecev. Sicer pa čast in hvala našim dobrinam, hrabrim vojakom! Ako bi ne bilo teh junakov, bi bil poletnar že davno tu, kakor si prizadeva.

Na našem bojišču je strašno, strašno; ne more se popisati. Vsak dan vozijo voz za vozom rdeče barve. Gromenje topov se sliši vedno; človek bi kar ušel, ker se cele tedne sliši samo volto gromenje in to že 16 mesecev. Sicer pa čast in hvala našim dobrinam, hrabrim vojakom! Ako bi ne bilo teh junakov, bi bil poletnar že davno tu, kakor si prizadeva.

Na našem bojišču je strašno, strašno; ne more se popisati. Vsak dan vozijo voz za vozom rdeče barve. Gromenje topov se sliši vedno; človek bi kar ušel, ker se cele tedne sliši samo volto gromenje in to že 16 mesecev. Sicer pa čast in hvala našim dobrinam, hrabrim vojakom! Ako bi ne bilo teh junakov, bi bil poletnar že davno tu, kakor si prizadeva.

Na našem bojišču je strašno, strašno; ne more se popisati. Vsak dan vozijo voz za vozom rdeče barve. Gromenje topov se sliši vedno; človek bi kar ušel, ker se cele tedne sliši samo volto gromenje in to že 16 mesecev. Sicer pa čast in hvala našim dobrinam, hrabrim vojakom! Ako bi ne bilo teh junakov, bi bil poletnar že davno tu, kakor si prizadeva.

Na našem bojišču je strašno, strašno; ne more se popisati. Vsak dan vozijo voz za vozom rdeče barve. Gromenje topov se sliši vedno; človek bi kar ušel, ker se cele tedne sliši samo volto gromenje in to že 16 mesecev. Sicer pa čast in hvala našim dobrinam, hrabrim vojakom! Ako bi ne bilo teh junakov, bi bil poletnar že davno tu, kakor si prizadeva.

Na našem bojišču je strašno, strašno; ne more se popisati. Vsak dan vozijo voz za vozom rdeče barve. Gromenje topov se sliši vedno; človek bi kar ušel, ker se cele tedne sliši samo volto gromenje in to že 16 mesecev. Sicer pa čast in hvala našim dobrinam, hrabrim vojakom! Ako bi ne bilo teh junakov, bi bil poletnar že davno tu, kakor si prizadeva.

Na našem bojišču je strašno, strašno; ne more se popisati. Vsak dan vozijo voz za vozom rdeče barve. Gromenje topov se sliši vedno; človek bi kar ušel, ker se cele tedne sliši samo volto gromenje in to že 16 mesecev. Sicer pa čast in hvala našim dobrinam, hrabrim vojakom! Ako bi ne bilo teh junakov, bi bil poletnar že davno tu, kakor si prizadeva.

Na našem bojišču je strašno, strašno; ne more se popisati. Vsak dan vozijo voz za vozom rdeče barve. Gromenje topov se sliši vedno; človek bi kar ušel, ker se cele tedne sliši samo volto gromenje in to že 16 mesecev. Sicer pa čast in hvala našim dobrinam, hrabrim vojakom! Ako bi ne bilo teh junakov, bi bil poletnar že davno tu, kakor si prizadeva.

Na našem bojišču je strašno, strašno; ne more se popisati. Vsak dan vozijo voz za vozom rdeče barve. Gromenje topov se sliši vedno; človek bi kar ušel, ker se cele tedne sliši samo volto gromenje in to že 16 mesecev. Sicer pa čast in hvala našim dobrinam, hrabrim vojakom! Ako bi ne bilo teh junakov, bi bil poletnar že davno tu, kakor si prizadeva.

Na našem bojišču je strašno, strašno; ne more se popisati. Vsak dan vozijo voz za vozom rdeče barve. Gromenje topov se sliši vedno; človek bi kar ušel, ker se cele tedne sliši samo volto gromenje in to že 16 mesecev. Sicer pa čast in hvala našim dobrinam, hrabrim vojakom! Ako bi ne bilo teh junakov, bi bil poletnar že davno tu, kakor si prizadeva.

Na našem bojišču je strašno, strašno; ne more se popisati. Vsak dan vozijo voz za vozom rdeče barve. Gromenje topov se sliši vedno; človek bi kar ušel, ker se cele tedne sliši samo volto gromenje in to že 16 mesecev. Sicer pa čast in hvala našim dobrinam, hrabrim vojakom! Ako bi ne bilo teh junakov, bi bil poletnar že davno tu, kakor si prizadeva.

Na našem bojišču je strašno, strašno; ne more se popisati. Vsak dan vozijo voz za vozom rdeče barve. Gromenje topov se sliši vedno; človek bi kar ušel, ker se cele tedne sliši samo volto gromenje in to že 16 mesecev. Sicer pa čast in hvala našim dobrinam, hrabrim vojakom! Ako bi ne bilo teh

SLOVENSKO

svete Barbare

ZA ZEDINJENE DRŽAVE SEVERNE AMERIKE.

Sedež: FOREST CITY, PA.

Inkorporirano dne 21. januarja 1902 v državi Pennsylvania.

GLAVNI URADNIKI:

Predsednik: F. S. TAUCHER, 674 Ahay Ave., Rock Springs, Wyo.
 Podpredsednik: JAKOB DOLENČ, box 181, Broughton, Pa.
 Tajnik: FRANK PAVLOVČIČ, box 647, Forest City, Pa.
 Pomočni tajnik: AVGUST GOSTIŠA, box 310, Forest City, Pa.
 Blagajnik: JOSIP MARINČIČ, 5805 St. Clair Ave., Cleveland, Ohio.
 Zaupnik:

NADZORNJI ODBOR:

Predsednik nadz. odbora: JOSIP PETERNEL, box 95, Wilkes-Barre, Pa.
 1. nadzornik: JERNI HAFNER, box 95, Federal, Pa.
 2. nadzornik: IVAN GROŠELJ, 885 E. 137th St., Cleveland, Ohio.

POROTNI ODBOR:

Predsednik porot. odbora: MARTIN OBREŽAN, box 72, E. Mineral, Kans.
 1. porotnik: FRANC TEROPČIČ, R. P. D. No. 3, box 146, Fort Smith, Ark.
 2. porotnik: JOSIP GOLOB, 1916 So. 14th St., Springfield, Ill.

VRHOVNI ZDRAVNIK:

Dr. JOSIP V. GRAHEK, 843 E. Ohio St., Pittsburgh, Pa.

Uradno glasilo: "GLAS NARODA", 82 Cortlandt St., New York, N. Y.

Cenjenja društva, oziroma njih uradniki so naprošeni pošljati vse do pise direktno na glavnega tajnika in nikakor drugemu. Denar naj se pa pošlja edina potom poštini, eksprezni ali bančnih denarnih nakazanih, nikakor pa ne potom privatnih čekov, na naslov: Frank Pavlovič and Farmers & Miners National Bank, Forest City, Pa.

V slučaju, da opazijo društveni tajniki pri poročilih glavnega tajnika kakor pomjanljivosti, naj te nenumodoma naznanijo uradu glav. tajnika, da se zanore napako popraviti.

Cenjeni člani, članice in postajni uradniki: —

Znano Vam je, da sem bil pri zadnji konvenciji izvoljen glavnim tajnikom, kateri poseb sem prevzel dne 13. t. m.

Da bo zagotovljen napredok naši dični organizaciji, napel bom vse moči. Kjer hoče biti pa napredok, tam se mora delati in zanimati za dobro v pravilno poslovanje. Da mi bo mogoče pravilno in točno poslovati, je odvisno pa le od Vas.

Res je, da je mnogo zaostalega dela, katerega bom skušal v najkrajšem času rešiti; zatoraj prosim, da se mi za sedaj oprostite, te se bom z odgovori malo zakasniti.

Ne bom tudi pozabil, da je zadnja konvencija odobrila zaručnje s kako obstoječo organizacijo. Ker je to želja splošnega člana in moja, jo bom skušal prejkomogoče uresničiti z Vašo pozmočjo.

Pokažimo drugim, da je združenje mogoče. V združenju je moč ter zaslužen obstanek podprtih organizacij.

Nadalje bi prosil vse postajne tajnike, da se strogo drže pravil: kajti od moje strani bom gledal, da se pravila ne bodo kršila. Kjer se upoštevajo pravila, tam ni pritožb. Vsak član je dolžan poznati pravila. Neznanje pravil se ne bo upoštevalo, kot kar morebitni vzrok. Neupoštevanje pravil je navadni vzrok večnih naklad. Postajni tajniki so naprošeni, da vse uradne listine natanko izpolnijo ter v pravem času pošljijo v glavni urad. To je pogoj pravilne poslavljane.

Članstvo naj pazno zasleduje vsa poročila in dopise v uradnem glasili. Ravno tako je članstvo prošeno, da me na vsako pomanjkanje oziroma napako opozori.

To so zasedaj moja navodila in verujte mi, če se bodo upoštovale, bo organizacija napredok zasiguran.

Za Vašo naklonjenost in požrtvovalnost se Vam v naprej zahvaljujem.

Frank Pavlovič,
tajnik S. P. Dr. Sv. Barbare.

OPOMBA: — Postajam, katera so naročila pisalni papir in kovrente, poročam, ga pošjem kadar hitro ga dobim; zatoraj prosim, da se potapljam.

Bogovi na potovci...

nim bogovom o svojih doživljajih!"

"Jaz grem s teboj! Jaz tudi!" sta izjavila nato Apolon in Afrodita. "Majhna izpremenba nama ne bo škodovala. Ali naj mirno živamo, da umori dolgčas nas, ne smrtno bogove?"

"Bodite previdni, draga sinova in ljuba hčerka!" Glas se je tresel očetu Zensu pri teh besedah. "Svet se je izpremenil. Ijudja sreparijo dančnies celo bogove. Zato vam dam za modrega spremljence modrega Diogene. Ti, Herne, nebeski sel, pa zleti v podzemski raj, v Elijiju, in pripelji sem Diogene, da jih bo spremljal po zemeljskih potih, kajti pamet in modrost sta tutupata več vredni od Arejeve bojažljnosti, od Apoloneve poezije in Afrodite lepo. Hodite z Diogenom!"

"I seveda!" je hitro posegla vmes Hera, svojega olimpskega bogove v Diogenovi družbi proti Trstu. Diogen si je izposodil, ko je zapuščal podzemelski raj, v svoji modrosti mimogrede še od voznika Harona par obolov, ki jih je dobival od došlih duš. Ta denar so pa olimpski potniki potrošili, še preden so prišli do Trsta.

"Veste kaj?", je modroval Diogen, "ločimo se! Ti, Arej, pojdi kot vojak k vojaškim vajam na Koroško, ti, Apolon, pesniku in razveseljuj zemljane s svojimi nebeskimi verzji, ti Afrodita, si dobri kako službo, toda ne uganjaj takih neumnosti, kakršne si svoj čas počela z Arejem. Jaz pa že dobitam, kaj prazen sod za bivališče, iz katerega bom opazoval ljudi. Če mesec dni se pa lahko snide mo na tem protoru, da odpotuje-

mo zopet nazaj, odkoder smo prisli!"

Zgodilo se je, kakor je nasvetoval Diogen.

Razšli so se, Diogen sam si je po poiskal v bližini prazen sod ter legal k počitku. Ni še dobrat zatisnil oči, ko so obkoli trije redarji njegovo primitivno stanovanje in kmalu nato je zaslil Diogen besede:

"V imenu postave!"

"Likurgo ali Solonove?" je vprašal Diogen še ves zaspans. To vprašanje je razjezilo redarje tako, da so vkljeni slavnega grškega filozofa in ga peljali pred policijskega komisarja.

Policijski inšpektor je zašepetal komisarju, da so ulovili starega po tepuhu, ki je najbrž v zvezi z umori treh kočjaže.

"Kako se imenujete?" je vprašal osorno komisar Diogena.

"Diogen!"

"Pa ime?"

Diogen ni razumel tega vprašanja.

"No, ste li Janez, Anton ali Filip?"

"Filip je bil oče Aleksandra Velikega", je mirno odgovoril Diogen.

"Ti si tepe! Kje si rojen?"

"V Sinope ob Črnem morju."

"Katerega leta?"

"V četrtem letu 91. olimpijade!"

"Kaj si po poklicu?"

"Modrijan in filozof!"

"Torej profesor! Imaš kako legitimacijo?"

"Ničesar nimam!"

"Odvedite, gospod inšpektor, aretiranca koj v zavod Treves, da ga preiščejo zdravniki, je li pri zdravi pameti ali ne!"

In slavnega grškega filozofa so odvedli redarji v opazovalnico, kjer so zdravniki po dolgem preiskovanju dognali, da je Diogen pohleven norce, ki si domisljuje, da je Diogen, to je grški filozof, ki je umrl leta 423, pred Kristusovim rojstvom; sploh pa mu popolnoma izključeno plogovo sodelovanje pri kakem umoru.

Celih štirinajst dni so vozili Diogene iz bolnišnice v preiskovalni zapor in od tu zopet na opazovalnico.

Slednjši je bil kaznovan kot potepuh po par. 1. zakona z dne 24. maja leta 1885, na na 14 dne strogega zapora, ker je bil brez posla in brez dela in ker ni mogel dokazati, da ima dovolj sredstev, s katerimi bi se pošteno preživel.

Med tem časom je pa Arej kot prostak delil s svojimi sotropni vse neprijetnosti koroških manevrov.

Po blatu je gazič bog vojne ves premočen, upahan in oštet od kakrškega korporala ali pa kadeta. Njegovemu na ambrožijo in nectarjanem želodevu ni prijal ne komis, ne vodenava kava, ne juha in ne fižol v solati. Lačen se je vlačil z drugimi po koroških hribih.

Nekoč je pravil svojim prijateljem, kako bi se dalo priti sovražniku za hrbot in razvijal temeljito svoj načrt; vse to je srešal častnik, ta je izdal načrt polkovniku, ta generalu in konec je bil ta, da so se ravnili po meniju preprostega vojaka in premagali osupne sovražnike; vsi dostojanstveni so vsele tega avanzirali, prostak Arej je bil pa zaprt, ker si temeljito očistil svojega gumbe.

Apolon, bog nebeske poezije, je spisal cel zvezek pesmi. Tako krasne so bile, tako divne, da se je mislio, da so moralni pri njih sodelovati vsi bogovi: Afrodita z lepoto, Atena z modrostjo, Hestija z ozljivočnostjo. To svojo zbirko je ponujal Apolon založnikom, toda dolgo časa brezuspešno. Ta mu je reklo, da občinstvo ne bere rado pesmi, drug mu je nasvetoval, naj spisi kak roman in 100 zvezkih po vzoru "Grofice beraciece", trjeti bi rabil "nov spisovnik ljubavnih pism, odnosno za kuvarice in vojake". Slednjši je pa je vendar po posrečju Apolonom: pesmi so izšle, toda kritika je neusmiljeno razmesnila pesnika, cigar domišljavost je segala tako daleč, da si je nadel pseudonim "Apolon". Ako bi živel bog Apolon, je govorila kritika, bi tega domišljavega psevdo-pesnika "Apolona" zgotovo odri na meh kakor je storil svoj čas z Marsijem. Pesmice niso bile moderne, manjkali so jim pomisljaji.

Afroditi, boginji lepote in ljubezni, se je godilo najbolje.

Šla je po korusi in mlado in staro, v civilni in vojaški obleki je držala s Aream, jaz pa že dobitam, kaj prazen sod za bivališče, iz katerega bom opazoval ljudi. Če mesec dni se pa lahko snide mo na tem protoru, da odpotuje-

"Oprostite, gospodinja, da se Vam predstavim! Moje ime je Izak Meyer. Podjetnik sem in kot tak sem izumil pred časom najboljše sredstvo za lase. Izpričevala imam najboljša. Manjka mi le še tako božansko bitje, kakor ste Vi, ki bi hoteli prodajati moje steklenice. Vaši lasje so me premotili. Kako redarji njegovo primitivno stanovanje in kmalu nato je zaslil Diogen besede:

"V imenu postave!"

"Likurgo ali Solonove?" je vprašal Diogen še ves zaspans. To vprašanje je razjezilo redarje tako, da so vkljeni slavnega grškega filozofa in ga peljali pred policijskega komisarja.

Policijski inšpektor je zašepetal komisarju, da so ulovili starega po tepuhu, ki je najbrž v zvezi z umori treh kočjaže.

"Kako se imenujete?" je vprašal osorno komisar Diogena.

"Diogen!"

"Pa ime?"

Diogen ni razumel tega vprašanja.

"No, ste li Janez, Anton ali Filip?"

"Filip je bil oče Aleksandra Velikega", je mirno odgovoril Diogen.

"Ti si tepe! Kje si rojen?"

"V Sinope ob Črnem morju."

"Katerega leta?"

"V četrtem letu 91. olimpijade!"

"Kaj si po poklicu?"

"Modrijan in filozof!"

"Torej profesor! Imaš kako legitimacijo?"

"Ničesar nimam!"

"Odvedite, gospod inšpektor, aretiranca koj v zavod Treves, da ga preiščejo zdravniki, je li pri zdravi pameti ali ne!"

In zgodilo se, da je dala brka prodajalka večkrat kako krošnico izstradanemu pesniku Apolonom, da si je mogel utesiti glad in že v prvi bližnji křemi.

Ob določenem času so se sešli bogovi: izmučeni prostak Arej, lačni pesnik Apolon in Afrodita v lepi svilnati obleki in s širokim modernim klobukom. Tudi modri Diogen se je pribil in še vedno ga je zadržal, da so mu rekli norce, slesar, potepuh in — morilec.

Dovolj imamo zemeljskega življenja!" tako so rekli in šli ponosno v Olimp, le Diogen se je pribil v zapor, ker je prejšnje dančnies celo bogove.

Bogovi so se smeiali, česar pa ni opazil veličastni lastnik oborenega očesa, ker je imel desno oko zaprt, skozi monokel pa ni videl ničesar.

"Na otročje mu gre!" se je glasila splošna sodba v Olimpu. Edino Hera je vzljubila se bolj svojega moderniziranega nebeskega sončega.

Znate se je po vrtniti izletnikov popolnoma izpremenil. Zapustil je svoj prestol in se štel ne prenehomo po Olimpu. Na levem očetu je imel monokel, ki mu ga je prinesla boginja Afrodita v spomin na svoje reklamno zemeljsko delovanje.

Bogovi so se smeiali, česar pa ni opazil veličastni lastnik oborenega očesa, ker je imel desno oko zaprt, skozi monokel pa ni videl ničesar.

"Na otročje mu gre!" se je glasila splošna sodba v Olimpu. Edino Hera je vzljubila se bolj svojega moderniziranega nebeskega sončega.

"Glas Naroda" je razposlan na leto v štiri in pol miljone (4,500.000) iztisih in je torej najboljše sredstvo za oglaševanje.

Cene oglašom so sledče:

Trikratno iskanje sorodnika ali prijatelja stane... \$1.00

Enkratno objava prodaje posestva, hiša, lota itd.

stane \$1.00

Enkratno iskanje delavcev stane \$1.00

Inkorporirana dne 24. januarja 1901 v državi Minn.
sedež v ELY, MN.

GLAVNI URADNIKI:

Predsednik: MIHAEL ROVANŠEK, R. F. D. No. 1, Conemaugh,
Pa.

Podpredsednik: LOUIS BALANT, Box 106, Pearl Ave., Lorain,
Ohio.

Glavni tajnik: JOSEPH PISHLER, Ely, Minn.

Glavni blagajnik: GEO. L. BROZICH, Ely, Minn.

Blagajnik N. S.: LOUIS COSTELLO, Salida, Colo.

VRHUVNI ZDRAVNIK:

Dr. JOSEPH V. GRAHEK, 843 East Ohio Street, Pittsburgh,
Pa.

NADZORNIKI:

JOHN GOUZE, Box 105, Ely, Minn.
ANTHONY MOTZ, 9641 Avenue "M", So. Chicago, Ill.
JOHN VAROGA, 5126 Natrona Alley, Pittsburgh, Pa.

POROTNIKI:

GEORGE J. PORENTA, Box 176, Black Diamond, Wash.
LEONARD SLABODNIK, Box 480, Ely, Minn.
JOHN RUPNIK, Box 24, S. R., Delmont, Pa.

GOSPODARSKI ODBOR:

JOSEPH PLAUTZ, Jr., 432 — 7th St., Calumet, Mich.
JOHN MOVERN, 483 Mesaba Ave., Duluth, Minn.
MAT. POGORELC, 7 W. Madison St., Room 605, Chicago, Ill.

ZDRAŽEVALNI ODBOR:

RUDOLF PERDAN, 6024 St. Clair Ave., N. E. Cleveland, Ohio.
FRANK SKRABEC, Stk. Yds. Station RFD, Box 17, Denver,
Colo.
FRANK KOCHEVAR, Box 386, Gilbert, Minn.

Vsi dopisi, tikajoči se uradnih zadev, kakor tudi denarne pošiljatve, naj se pošiljajo na glavnega tajnika Jednote, vse pritožbe pa na predsednika porotnega odbora.

Na obeh ali neuradna pisma od strani članov se ne bode oziralo.

Društveno glasilo: "GLAS NARODA".

Naročnino na Glasilo Jugoslovanske Katoliške Jednote sprejemamo le URADNIM POTOM.

To se pravi:

Noben član nam ne more poslati pristojbine za Glasilo sam, niti potom našega zastopnika, niti potom odbornika tega ali onega društva J. S. K. J.

Vsek prispevki za Glasilo mora biti poslan potom društvenega odbora oziroma potom glavnega odbora Jugoslovanske Kat. Jednote.

To naj vpoštevajo tudi oni, ki so naročniki Glas Naroda in ki hočejo imeti razen Glasila še ostale številke za \$2.50 na leto.

Vpoštevali bomo le naročila, sprejeta oziroma poslana potom društvenih uradov.

Uredništvo.

Grogov Grogga.

(Nadziranje).

Zdaj se Boštjan celo ni mogel ludovati, ker so mu vse te reči po ustih sladile.

"Oparjeni mlinci, sukanica, lizanji z maslenikom zabeljeni, cviček, opresni štrukli..."

Vse to je bila resnica, to je Boštjan dobro vedel, ker je bilo na vsaki pokošnici tako. Pljunil je tako debelo, da mora, kakor je reklo hlapec, na tistem mestu vsaj brez vsakega zvraka. Le Grintovčan je mrmljal proti gospodarju: "Res, Grogga, velik križ imaš s tem neubogljivcem", ostalih se ni nikdo upal ziniti.

Ker so čutili trudne ude, zlasti pa ker jih niso več šale kratkočasile, so nekoliko posledi in čakali, kaj bo gospodar ukazal.

Kaj je bilo tobakarjev, so si pričitali pipe. Saj se ni nikdo vpletal v tisti vleči vejo, čeprav so vsi vedli, da je mladi Grogga najbolj poskušen. Nekoliko popravljeni so bili le zato, ker jim je Grogov vedenje pregnalo dobrovoljnost, najboljšo prijateljico dela.

Grogpa ni šel daleč. Kaj na robu gozda se je usedel na parobek in zrl v tla. Dasi ni vedel pravzaprav zakaj, se je vendar skoraj jokal od jeze.

"Kot bi bilo le kolikaj nevarnosti pri tem, če človek ni ravno zaspan! Naj bo potreben ali nepotreben, drezati me morajo ves čez ždi dan! Po kar vsi gredo čez me. Bod, kar hoče, šel jim bom še od zadaj pritiskali."

"Grovite, kar hočete", je mislil Boštjan, "pokošnico bomo pa le imeli."

Ko je bila veja lepo ograbljenja, so izbili tista dva kola, ki sta brnila veji uteci. Človek bi sodil, da se mora veja nato, brž usuti navzdol in vse zmetti, kar bi ji bilo na poti. Kaj pa še! Rebra najspodnejših veji so se tako vrile v tla, da je bilo treba še veliko silno delati, preden so jo z mesta spravili. — Mladi Grogga se je postavil pred vejo in zagrabil za vrv. Od oben strani naj bi po eden možakov z žrtvo prizigoval, vsi drugi naj bi pa od zadaj pritiskali.

"Grovite", je reklo gospodar sini, in pokazal s prstom na grm kakega pol streljaja pod njimi, "pri tistem leskovju veja zleti na nagloma, tam moraže pravzaprav biti, da pobegne."

Grogga je nagrbančil čelo. Ni mu bilo po volji, če ga je hotel kdo podneciti, že pa navadil: odkar se je na z očetom tako grdo sprel, se je srdil še posebej čez vse, kar je videl ali slišal.

"Res je", je pristavil Grintovčan, "svoje dni — že pred več kot dvajsetimi leti — sem jaz vlekel vejo in sem tekel predolg pred njo. Tako me je bila nákrila, da sem se še le sredi draste vlovil za grmovje."

Tu imate, vlatite, kakor hočete obsedel.

"Hooruk, mora iti", so rekli prisiskajoči.

"Hooruk", šlo pa ni.

Gospodar je misil na druge reči, začel je obupovati nad porednim sinom in vprašal večkrat svojo vest, kaj je zatrebil, da ga Bog ž njim tako tepe. Vendar je zraven teh misli še videl, česa je treba pri veji.

"Žrti morata nize nastaviti", je reklo, "kaj pomaga v sredi prizgodovati in odzadaj pritiskati, če se so pri veje spredaj v tla zajedle." Storila sta kakor jim je narabil.

"Hooruk" in res se je zgenila veja za nekaj čevljiev in se zopet ustavila. To je bilo znamenje, da bo šla brez drugih pripomočkov.

"Hooruk", in spravila se je v tek, spočetka leno in enakomerno, že čez nekaj korakov hitreje in hitreje.

Peljal jo je sam mladi Grogga, vsi drugi so obstali in se prizgodovali, da bodo zavirkali, kadar bo pritekla veja za hlev, kakor so vsko leto.

Mimo tistega leskovega grma je res švigača veja naenkrat po bliškovit. Grogga, zdaj uteci!

Pa uteci, če moreš! Grogga je bil nasadil vrv na levo roko, kakor roč, in da bi bolje potegnil, jo je ovil nekaj krat krog roke. Ko je hotel ubežati, pa ni mogel, ker se je bila vrv v roko zajedla.

"Ježus in Marija!"

"Bog v sveti božji križ!"

"Jojmene, jojmene!"

"Po njem je, po njem je!"

Vsi ti glasovi so se zaslišali v tistem trenutku. Iza hleva je pa vnikla gospodinjava, kot bi jo bil kdjo zabodel.

Grog je zasukala deroča veja, kakor brlez na desno, kamor je hotel pobegniti, padel je na obraz. En sam trenutek ga je brusila veja pod sabo, v tem mu je izpušila vrv iz roke in čez njegovo levo stran se je spolnilo celo silovito breme, več kot dvajset težkih vozova.

Zmrt prestrašeni kosec so brž prihiteli, da bi pomagali, če se da pomagati. Ležal je na obrazu z glavo navzdol obrnjen, levo roko je imel od sebe stegnjeno in kar ganil se ni. Oče in sosed z Grinove sta ga rahlo obrnil. Oče je imel zaprite, bil je ob zavest.

Leva roka je bila vsa krvava; vrv mu je posnela nekaj kože. Pač boleča rana, pa zacelei se koj, da še sledu ne ostane. Srajeva mu je bila na levem ramenu raztrganja in vsa okrvavela: tu ga je že hujše razmesarilo, pa zdrava narava po pomagala sčasom tudi to ozdraviti, naj tudi ostane žul na koži. Obraz je bil bleđ kot zid, samo po sredini spodnjega ustnega se je vleklo koščekast trak eurek križ čez brado in grlo. Oče bi se bil zjokal, ko bi mu strah ne bil zapiral sape, strah, da mu v rokah umrje.

Menili, so da bodo vriskali domov grede; pa veja jim je skazala zadnjo veselost in pregnala vriskanje za dalj časa. Zahajajoče solnce je obsevalo same žalostne obrazce.

Vse je silil jok in Marijanec je tudi premagal; v ruto je stisnila obraz in jokala in jokala, da je zadebla brata tako huda, brata, katerega je tako spoštovala, na katerega je bila tako ponosna!

Oče, ki ga je držal za glavo, je slučajno pogledal predse navzdol.

"Za božjo voljo, še Marijana!" je reklo in ves obupan pogledal soseda.

Turi Marijana je ležala na obrazu, daleč nad vejo, skoraj sredi draste. Pa vsaj ni še njo povozil?

Grintovčan je videl, da so vse tako zmedeni, da ne vedo kaj početi. Zato je kratko in odločno zakazal:

"Žrti prinesite, nasekajte naglo veji in napravite nosilnico. Matice, vidva s Tinometom ga bodoča že luhko nesla." Pomignil je potem svojemu hlapecu in oba sta hitela na ravnom navzdol.

Grogpa je razumel in vidlo se mu je na obrazu, da mu je nekoličko odleglo.

Da, da, Grogga! Ko bi ti vedel, koliko noči je zate prečul oče, pa misil in misil, kako bi te zate najbolje poskrbel! Ko bi vedel, kako gorenje je molila mati zate ure in ure, dan za dan, ko si bil še zdrav, gibčen in močan in ko se nis je nikoga strašil! O, starša ti pač odpustita iz dna duše, če si ju tako žalil, prizanesi ti Bog ravno tako in dobro ti bode!

Izpred hiše se je zaslišal zvonček.

Kar jih je bilo v hiši, vsi so poleklnili in prejeli blagoslov z Njusvetejšim. Vsi so poslali gorenje molitve za nesrečnega Grogga k Vsemogomcu, ki se je ponikal v priprosto knečko hišo, potem so pa zapustili sobico, kjer sta ostala sama dva: umirajoči Grogga in gojšček župnik. Grogga se je obtožil skesan vsega, kar je pregegil proti Bogu in ljudem in ko je sprejet zadnjo potopnicu, so molili vse glasno z gospodom župnikom.

Na Grintovca so brž zvedeli, kaj se je zgodilo, ker so slišali hlapec čez vodo klicati, da je treba bolnični prevideti. Gospodinjava se je napotila nemudoma k sosedovim, ker je vedla, da bodo vsi zmedeni, in da bo lahko kaj pomagala. Našla je vse pripravljeno za pokončno, pa nikdo se ni zmenil zato, da bi pokošnico tudi imeli. Pokuhala je, kar še ni bilo gotovega, tudi na mizo prinesla, pa delaveč, sicer potreben večerje so le malo zajemali in to malo jih ni šlo v slast. Celo Boštjan se ni kar odtezel. Le v eulice so si zavezali vseh nekaj malega in razali so se prav potihome.

Gregor je kočar koji pod Kremensko vasjo. Nekaj trenutkov je prešlo, da je prehodil glas do tje in nazaj.

"Oj!" se je oglasil Gregor.

"Mladi Grogga je prisel nevarno pod vejo. Teci brž, brž v vas."

"Bom."

Po kaj naj gre v vas, mu ni bilo treba praviti.

Se pred Avermarijo se je zaslil zvonenje z vemi tremi zvonovi, znamenje, da je Gregor razmet.

Drugega leta so vriskali od doma gredoci, takrat bi ne bil molben nobeden zavrsitki za nobeno ceno. Se goroviti se niso upali.

in opravil hlapčeve naročilo. Šli so z Bogom iz vasi.

Kosec so tačas vrv, katero so še inelii, zrezali in napravili iz žrti, kovin, grmovja in smrečja v nagliči nosilnico.

Kar so imeli odveč površje oblike, so jo pogrnili črež tvije in nastlali še senene mrve po vrhu. Deklo in Marijanec so poslali domov, naj posteljete v sobico iz hiše. Odšli ste in vso pot jokali.

Nezavestnega ranjenca so preložili pazno na nosilnico in Tine in Matie sta oprtala žalostno bremo.

Tisti dve žrti — kako sovražni ste bili še popoldne, prva na očetovem, druga na sinovem ramnu! In zdaj — kako prijateljsko ste zvezani s koli druga vštrje druge.

Nazvgor je nosil žrt Groga, zdrav. črvogum do prednostni, nazaj grede je žrt nosila njega, bolnika, malodano mrlča!

Ko sta prinesla močna nosača blizu hiše, jima je pritekla mati naproti. Komaj je zagledala kri u ustnjam, omledila je.

Preložili so ga na posteljo, kar so mogli skrbno. Ranjene leve strani se še dotačniti niso upali. Ob tem se je ranjenemu vračala po malem zavest.

Hudo, hudo ga je peklo odznotraj. Desno roko je zganiel nekoličko proti srcu, rada bolečina se mu branile se toliko premakniti: roka mu je obležala sred života. Trepalnice so se vzdignile počasi, počasi, kot bi bile Bogake kake težke, motne oči so se vprle v družbo mož, ki so stali tiki krog postelje.

Mati in Tine sta šla dolgo, ne da bi bil kateri spregovoril. Že bliži vasi je reklo eden:

"Kako je bilo pač to mogoče? Kar se pomni, se ni pri veji še niz komur kaj takega zgodilo. Pa Groga, tako spretan, ko veverica!"

"Kdo more vse božje namere deti?" je odgovoril drugi in stopala sta vsak do svojega doma takoj po rahlem, kot bi se bala izdati se, da prideva od nesrečnega kraja.

(Konec prihodnjih).

ALI TRPITE NA REVMATIZMU?

Bolje trpeti, kot pa mazati.

Zdravilo, katero vdrgnete ne le ne ozdravi revmatizma, ampak celo nasprotno, povečuje bolečine, ker z maz

V smrtni senci.

Baltička povest.

Spisal Bogdan Vened.

(Nadaljevanje).

Aj, to sta se postavljala Gnev in Vanda, ki se je tudi bila udeležila boja. Pav in pavica še sena nista bila proti njunemu bahanemu nastopanju.

Posebnega odposlanca je poslal Gnev k nadknezu Krutu v Ljubek s hvalasivim poročilom, kako lepo je vsprijel in odbil Dance.

Hvalil je prod vsem seveda samega sebe, v zvezde koval pa tudi Léerkovo Vando: kako se je junashko držala, izpodbjala in bodri la vojnike in koliko puščje je sama izprožila. Zamolčal kajpada tudi tega ni, da je kot previden, datekoveden vojevnej precej poslal v Roztok obvestilo: naj bodo prizvajeni na pohod Dance.

In dosegel je, kar je želel.

"Je pa vendar vrl apovednik ta Gnev in krasna njegova hčerka!" je reklo Krut, ko je dobil to poročilo. "V Velegrad pohitim, da se njima in vojnikiom zahvalim osebno in izvem podrobnosti o boju." In Dance moram zasledovati, kam gredo. Hkrati bodem pa s svojo navzočnostjo navdušil Bodriče v obmorskih mestih. Po veljstvu ladjevja za ta čas lahko prevzame stari, mnogočkušni mornarski zapovednik Stojmar."

Pa je zanjhal konjca in izbrano četo krenil proti vzhodu.

Ali je treba praviti, kako sta bila Gnev in Vanda vesela nadkušnevo pohoda?

Bahati posadnik je se enkrat na dolgo in široko poročal, koliko noči ni prespal, kako je žul vse ure, vse trenutke, odkar je dobel od nadkneza poročilo, da je pričakovati danskega napada. Storil je, kar je mogel: Dance je imenito zapoldil. K znagi je pa majve pripomogla — kakor je že sporočil — hčerka Vanda; ona se je najbolj trudila, navduševala vojnike z vso možno zgovornostjo, bila noč in dan pokoneu in v boju vedno v prvih vrstah. Nič manj kot deset Dancov je s svojimi puščicami poslala na oni svet.

Vanda je bila zraven, ko je Gnev to pripovedoval, s stranežljivo, izsiljeno rdečico. "Nehaj, nehaj, tatkot," je lepo se delajo dejala. "Vojniki so dolžni pohvata, ne mi."

Krut jo je radostno, pomenljivo pogledal v oči. In toliko, da očitno ni izdal, kako mu je všeč posadnikova hčerka. Rekel je pa sam sebi že: "Lepa pa je in darovita, duhovita, bojevita in zmagovita vira vratja mladenka! Vsa drugačna kakor ona sanjava Pluzonova hčerka, ki je je majka zemlja žalostna, da jo nosi na sebi — že jo splošiše nosi!"

Krat se izvojeval: zanjhal je dokaj mostva in ugrabil precejsjne številne ladij, deloma jih pa najel in odplul nazaj. Pa kar naravnost na Dansk, češ: "Pustimo Bodriče ježe pri miru. Sploh — čemu bi ravno jaz moral segati? Na Siritu in njenega otroka v razbeljeno ponov bojiščko po konjan! Nič."

Jaz grem rajši zase nabrat kostanjev, lepih, boljših, kakor so bodriški, v deželo anglo-saško, v deželo mojih davnih, davnih sanj. Potlek še zate, Sirkita, ūe se mi bude ljubilo."

Krat je smejal veselo-zadovoljno, zmagodobitno; a to bolj na videz. V sreu ni bil prav vesel. Zaskrbelo ga je bilo, čim je izvedel, da misli Sven na Angliško: kaj bode, če Dance premaga Angžle?! Kdo mu bode posflej kos?

In skrb mu je rastla vedno vije, ko so mu odposlani ogledniki poročali, kako silno brodove pripravila in opredinja Sven, takšno, da se mu bode težko ubranilo angleško.

"Moj je, moj bode Krut, tvoj nikdar, Pluzonova hčerka!" je govorila ohlo Vanda po tem ljubeznivem slovesu —

Njena toliko sovražena, a ne istinita tekme je bila pa še bolj in lažje vesela. Ne naduto, prešerno, našprijeno: z veseljem odkritim, čistim, nesebičnim.

Gorazd iz Nove Bukovice, ki je bil prišel na Krutovo poselje zlepim praporom pred Lenčin, ni tu nič opravil; samo zobke si je skrhal.

Oblegal je mesto, oblegal; a brez uspeha. Vsako pot je bil sijajno odbit.

"No, vas budem pa izstradal!" je govoril jezno.

Pa jih ni.

V viharni noči so vdri oblegani iz mesta. Presenečeni so bili Krutovi, a postali so že bolj, ko so zapazili za svojim hrbotom druge zoprnike: Saksone.

Vojvodi Magnus je bil priletel, Gojnik ga je bil šel iskat. In konec!

Gorazd je pobit zbežal.

Slavica se je pa snejala zmagoščeno in zopet zanjhal-a konjica ter šlo zopet blagovestniško potovanje.

Dobro se ji je pr. sod posrečilo,

kamor je prišla. Dobro, da se je snejala.

Ti se smeješ, Slavica. Kaj pa pomenijo črni vrani, ki letijo nad tvojo glavo noč in dan?

XXIII.

V pivu silovito kipečem jadra kralj z ladjami; deske se tresajo, toda morje meče brodove nepoškodljive na dvore Vendov. S ščeti jadrono sklene sinove junakov krasni junak, tako da se dotikajo drug drugega, in zagvozdo naredi knez in močnimi voji. Boj raste okoli voditelja strelov, zastave nesejo vojevova borei naprej, delekar darov pa koraka med glasnim bobnjenjem s kovino odet in pokrit s šlemom. Malikovalec vojna truma se brani v okopih, tja kljče vojni rog. Drzoviti mladiči silijo k bitki, zastava vihra okoli silnega kneza. Sven vzbuja grozo deževju puščje, meči uničuje življenje mož, želesno orožje pojo in vojniki pozavapajo. Znaj pada na vroče kupe mrtlicev; kri teče na mogočne ščete. Bitke reditev je potokel nebroj boreev. Slavo si je pridobil, kjer je zaznelo bojno orožje, vrli vladar, in kjer so se lomili naprnski.

Tak slavospev je zapel dansi pevec-skald o kralja Svena Astridsona, ko se je po dolgih mesecih vrnil z vojnega pohoda v Bodriče in druge baltiško-polabske Slovence domov. In kmalu se je pelta pa pesem po vseh danskih dvorih in gradovih; kmalu je prisla na ono tudi bodriškemu nadknezu Krutu.

Najstarejši med njimi, mejni grof Dedi, je prvi segel po orožju. Toda kralj je z brzin vojnim po hodom takoj zadušil plamen vstaje. Toliko da je bit Dedi premagán, so se pa že Billungi vzdržnili proti Henrichu, zakaj nujl. sortni sovražni nadškof Adalbert iz Bremena je bil Gospodnjega leta 1069 zopet prišel na kraljevi dvor in prejšnjega vpliva. Na prigovaranje tega nadškofa je kralj Henrich vzel bavarškemu vojvodi Ottonu Nordheimskemu vse knežje časti. Ta je pa pobegnil na Saksionsko in s prijateljem Magnusom dvignil leta 1070, proti Henrichu očitno vstajo.

Krat: torej v teh okoliščinah tudi Magnus ni mogel vezati rok.

"Kakor ptiček prost!" je veselo vzkliknil bodriški nadknez, ko je zaznal o Magnusovem vstanku.

"Kam naj poletim? Že vem: v Lenčin, iztrzat ga Budivojejem."

To mesto je bilo res še vedno v rokah Budivojevih pristašev.

Gorazd se je bil sicer po onem porazu in pobegu vrnjal nazaj pred Lenčin, kakor hitro je izvedel, da

da ga je zapustil vojvodje Magnus, ki je nabral nekaj svežih čet.

Hotel je oprati madež, ki so mu ga bili pritisnili na hrbet Budivojevi in Magnusovi vojniki. Oblegal je zopet mesto, a nič dosegel. Še celo nekaj novih gradov in trdnjavice so v sosedčini Lenčina mesta dobili oblegance z močnimi izpadni in napadi v svoje roke. Jih je pač bilo že lepo, vedno se pomnožuje število. Množila jih je pa Pluzonova hčerka.

In tu jo je tudi našel,

oziroumo izvojeval: zanjhal je dokaj mostva in ugrabil precejsjne številne ladij, deloma jih pa najel in odplul nazaj.

Krat: torej v teh okoliščinah tudi Magnus ni mogel vezati rok.

"Kakor ptiček prost!" je veselo vzkliknil bodriški nadknez, ko je zaznal o Magnusovem vstanku.

"Kam naj poletim? Že vem: v Lenčin, iztrzat ga Budivojejem."

To mesto je bilo res še vedno v rokah Budivojevih pristašev.

Gorazd se je bil sicer po onem porazu in pobegu vrnjal nazaj pred Lenčin, kakor hitro je izvedel, da

da ga je zapustil vojvodje Magnus, ki je nabral nekaj svežih čet.

Hotel je oprati madež, ki so mu ga bili pritisnili na hrbet Budivojevi in Magnusovi vojniki. Oblegal je zopet mesto, a nič dosegel. Še celo nekaj novih gradov in trdnjavice so v sosedčini Lenčina mesta dobili oblegance z močnimi izpadni in napadi v svoje roke. Jih je pač bilo že lepo, vedno se pomnožuje število. Množila jih je pa Pluzonova hčerka.

In tu jo je tudi našel,

oziroumo izvojeval: zanjhal je dokaj mostva in ugrabil precejsjne številne ladij, deloma jih pa najel in odplul nazaj.

Krat: torej v teh okoliščinah tudi Magnus ni mogel vezati rok.

"Kakor ptiček prost!" je veselo vzkliknil bodriški nadknez, ko je zaznal o Magnusovem vstanku.

"Kam naj poletim? Že vem: v Lenčin, iztrzat ga Budivojejem."

To mesto je bilo res še vedno v rokah Budivojevih pristašev.

Gorazd se je bil sicer po onem porazu in pobegu vrnjal nazaj pred Lenčin, kakor hitro je izvedel, da

da ga je zapustil vojvodje Magnus, ki je nabral nekaj svežih čet.

Hotel je oprati madež, ki so mu ga bili pritisnili na hrbet Budivojevi in Magnusovi vojniki. Oblegal je zopet mesto, a nič dosegel. Še celo nekaj novih gradov in trdnjavice so v sosedčini Lenčina mesta dobili oblegance z močnimi izpadni in napadi v svoje roke. Jih je pač bilo že lepo, vedno se pomnožuje število. Množila jih je pa Pluzonova hčerka.

In tu jo je tudi našel,

oziroumo izvojeval: zanjhal je dokaj mostva in ugrabil precejsjne številne ladij, deloma jih pa najel in odplul nazaj.

Krat: torej v teh okoliščinah tudi Magnus ni mogel vezati rok.

"Kakor ptiček prost!" je veselo vzkliknil bodriški nadknez, ko je zaznal o Magnusovem vstanku.

"Kam naj poletim? Že vem: v Lenčin, iztrzat ga Budivojejem."

To mesto je bilo res še vedno v rokah Budivojevih pristašev.

Gorazd se je bil sicer po onem porazu in pobegu vrnjal nazaj pred Lenčin, kakor hitro je izvedel, da

da ga je zapustil vojvodje Magnus, ki je nabral nekaj svežih čet.

Hotel je oprati madež, ki so mu ga bili pritisnili na hrbet Budivojevi in Magnusovi vojniki. Oblegal je zopet mesto, a nič dosegel. Še celo nekaj novih gradov in trdnjavice so v sosedčini Lenčina mesta dobili oblegance z močnimi izpadni in napadi v svoje roke. Jih je pač bilo že lepo, vedno se pomnožuje število. Množila jih je pa Pluzonova hčerka.

In tu jo je tudi našel,

oziroumo izvojeval: zanjhal je dokaj mostva in ugrabil precejsjne številne ladij, deloma jih pa najel in odplul nazaj.

Krat: torej v teh okoliščinah tudi Magnus ni mogel vezati rok.

"Kakor ptiček prost!" je veselo vzkliknil bodriški nadknez, ko je zaznal o Magnusovem vstanku.

"Kam naj poletim? Že vem: v Lenčin, iztrzat ga Budivojejem."

To mesto je bilo res še vedno v rokah Budivojevih pristašev.

Gorazd se je bil sicer po onem porazu in pobegu vrnjal nazaj pred Lenčin, kakor hitro je izvedel, da

da ga je zapustil vojvodje Magnus, ki je nabral nekaj svežih čet.

Hotel je oprati madež, ki so mu ga bili pritisnili na hrbet Budivojevi in Magnusovi vojniki. Oblegal je zopet mesto, a nič dosegel. Še celo nekaj novih gradov in trdnjavice so v sosedčini Lenčina mesta dobili oblegance z močnimi izpadni in napadi v svoje roke. Jih je pač bilo že lepo, vedno se pomnožuje število. Množila jih je pa Pluzonova hčerka.

In tu jo je tudi našel,

oziroumo izvojeval: zanjhal je dokaj mostva in ugrabil precejsjne številne ladij, deloma jih pa najel in odplul nazaj.

Krat: torej v teh okoliščinah tudi Magnus ni mogel vezati rok.

"Kakor ptiček prost!" je veselo vzkliknil bodriški nadknez, ko je zaznal o Magnusovem vstanku.

"Kam naj poletim? Že vem: v Lenčin, iztrzat ga Budivojejem."

To mesto je bilo res še vedno v rokah Budivojevih pristašev.

Gorazd se je bil sicer po onem porazu in pobegu vrnjal nazaj pred Lenčin, kakor hitro je izvedel, da

da ga je zapustil vojvodje Magnus, ki je nabral nekaj svežih čet.

Hotel je oprati madež, ki so mu ga bili pritisnili na hrbet Budivojevi in Magnusovi vojniki. Oblegal je zopet mesto, a nič dosegel. Še celo nekaj novih gradov in trdnjavice so v sosedčini Lenčina mesta dobili oblegance z močnimi izpadni in napadi v svoje roke. Jih je pač bilo že lepo, vedno se pomnožuje število. Množila jih je pa Pluzonova hčerka.

In tu jo je tudi našel,

oziroumo izvojeval: zanjhal je dokaj mostva in ugrabil precejsjne številne ladij, deloma jih pa najel in odplul nazaj.

Krat: torej v teh okoliščinah tudi Magnus ni mogel vezati rok.

"Kakor ptiček prost!" je veselo vzkliknil bodriški nadknez, ko je zaznal o Magnusovem vstanku.

"Kam naj poletim? Že vem: v Lenčin, iztrzat ga Budivojejem."

To mesto je bilo res še vedno v rokah Budivojevih pristaš

